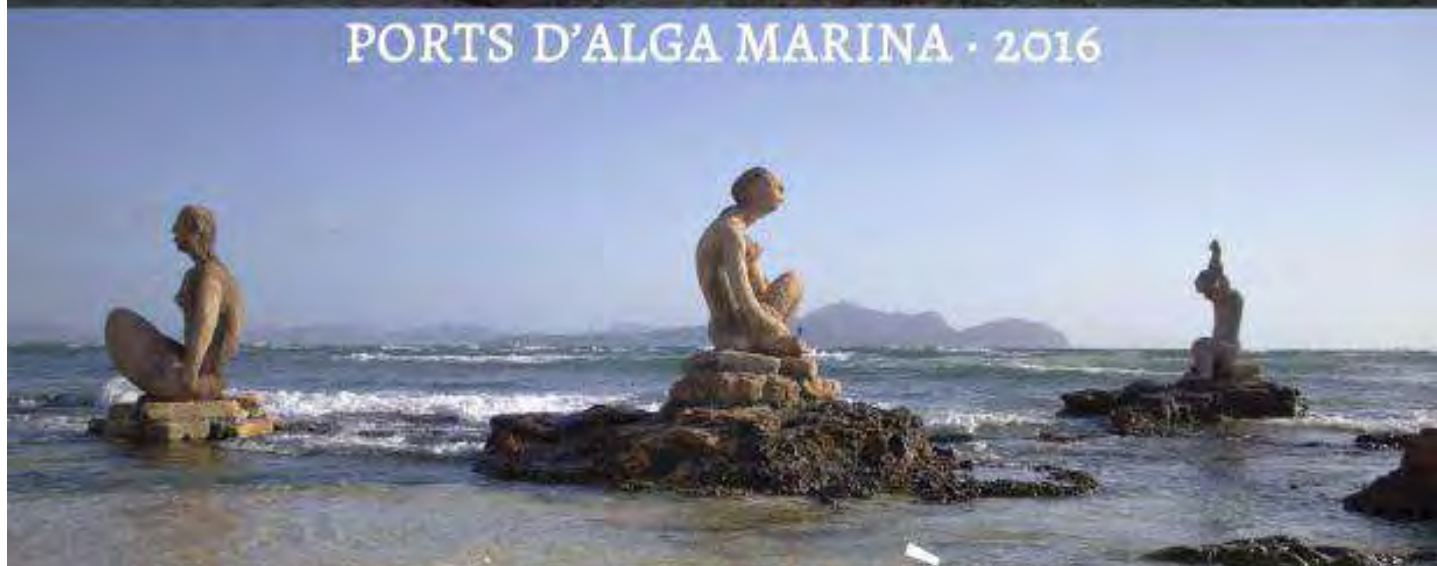

CAN PICAFORT

PORTS D'ALGA MARINA · 2016

JOAN BENNÀSSAR

Can Picafort, das neue Ithaka des Mittelmeeres

Jede Reise hält uns Überraschungen bereit, von denen der Reisende nichts ahnt. Man denke nur an Odysseus und seine Reise nach Ithaka, an Cristoph Kolumbus und seine Entdeckung eines neuen Kontinents oder an James Cook in fernen Gefilden. Sie erforschten Meere und Ozeane ohne zu wissen, was sie erwartete. Für sie alle war der Weg bedeutender als das Ziel und auf ihren Wegen gelangten sie in Häfen, in denen sie ankamen, ausruhen und Ruhe finden konnten. Das Meer weiß nichts über die Vergangenheit, es ist einfach nur da. Die Erinnerungen gehen in den Häfen in Deckung. Jeder Hafen ist anders, jeder beherrscht eine eigene Distanz; sie empfangen dich mit offenen Armen und schützen dich vor der Grausamkeit des offenen Meeres.

Auch Joan Bennàssar hat eine Reise begonnen, auf der er Überraschungen erleben wird, von denen er noch nichts ahnt. Wie Odysseus, Kolumbus und Cook hat auch er auf seiner Reise Häfen gegründet, die «Häfen der Meeresalge», die die Skulpturen-Ausstellung bilden, die jetzt auf dem Paseo in Can Picafort zu sehen ist.

Der erste Hafen, auf der Plaza Cervantes, ist das Verlangen, das uns bewegt, das uns voranschreiten lässt und uns schmerzt, das Verlangen, das wir oft mehr lieben als das Objekt des Verlangens selbst.

Der zweite Hafen, gegenüber der Terrasse des Ca Ses Monges, ist das Ritual, an dem Mann und Frau beteiligt sind und das uns hilft zu leben.

Der dritte Hafen, am Clot de s'Alga, ist der Schatz, der durch fünf weibliche Figuren repräsentiert wird: Mitleid, Güte, Schönheit, Hoffnung und Vergabung.

Der letzte Hafen ist die Wunde, die brennt und sogar beim Atmen schmerzt, die nur das Jod und das Salz des Meeres heilen kann, die früher oder später vernarbt.

Zwischen diesen Häfen zeigt uns Bennàssar seine Häfen auch in Form von Malereien, persönlich, einzigartig, lebendig, Häfen, in denen er seine Existenz festmacht. Die Ausstellung «Meine Häfen» kann in der alten Kirche besichtigt werden.

«Häfen der Meeresalge» ist der Kern des Projektes «Can Picafort, das neue Ithaka des Mittelmeeres», das vom Rathaus vorangetrieben – in diesem Jahr seinen Anfang nimmt mit dem Ziel, den Touristenort in ein kulturelles Zentrum zu verwandeln: um das bedeutende gastronomische und kommerzielle Angebot zu ergänzen. Weitere Bestandteile dieses Projektes sind die Ausstellung «Meine Häfen» sowie zum Abschluss das Saladina Art Fest, das im Oktober veranstaltet wird. Dank des Eingriffs eines lokalen, eines nationalen und eines internationalen Künstlers an heruntergekommenen Fassaden von Can Picafort macht das Event den Ort und seine Umgebung freundlicher.

Zum Abschluss möchte ich die Gelegenheit nutzen, alle Anwohner von Can Picafort und Santa Margalida sowie alle Mallorquiner und Besucher von außerhalb einzuladen, Can Picafort zu genießen, sein kulturelles Angebot und die Freundlichkeit seiner Menschen. Projekte wie dieses helfen uns dabei, zu einem bedeutenden kulturellen Zentrum dieser Insel zu werden.

Joan Monjo
Stellvertretender Bürgermeister von Santa Margalida,
Beauftragter für Can Picafort

Can Picafort, the new Ithaca of the Mediterranean

All travellers receive secret surprises from journeys of which they know nothing. Think of Ulysses on his journey to Ithaca or Christopher Columbus discovering the New World or James Cook in distant seas. They sailed seas and oceans without really knowing what they would find. But they all made journeys as important as what would be their destinations. Along the way they found ports at which they could rest and take it easy. The sea knows nothing of the past, simply that it is there. Memories are covered in the ports. Each port is different, each one contains a different distance: they are ones with open arms that welcome you from the ferocity of the open sea.

Joan Bennàssar has also started a journey in which he will find surprises of which he knows nothing. But he, like Ulysses, Columbus and Cook, has known to establish ports along this journey, the «ports of seaweed», that form the exhibition of sculptures that can be seen along the front in Can Picafort.

The first port, in the Plaza Cervantes, is the Desire, the desire that moves us, that makes us go forward and hurts us; the desire for which we often want more than the same object of desire.

The second port, opposite the terrace of Ca Ses Monges, is the Ritual, a ritual played out by women and men, of those who help us to live.

The third port, in Clot de s'Alga, is the Treasure, a treasure represented by five female figures: piety, goodness, beauty, hope and forgiveness.

The final port is the Wound. This wound that burns and hurts you even when you breathe, one that is only cured by the salt and iodine of the sea. One that, sooner or later, is healed.

Of all the ports, however, Bennàssar shows us his ports in the form of paintings - personal, unique and vital. The ports with bollards where existence is moored. The exhibition, «My Ports», can be seen in the old church.

«Ports of seaweed» is the main focus for the project. «Can Picafort, the new Ithaca of the Mediterranean». Promoted by the town hall, it begins its path this year with the aim of converting the tourist resort into a cultural centre that complements its distinguished restaurants and shops.

In addition to the project «My Ports», there is the Saladina Art Fest, which will close the circle and take place in October. A local artist plus a national and an international one will make artistic interventions on the fronts of degraded buildings in Can Picafort in order to make the general environment that little bit more agreeable.

Finally, I would like to take this opportunity to invite all the residents of Can Picafort and Santa Margalida, all Majorcans and all visitors from abroad to enjoy Can Picafort, its culture and the warmth of its people.

Projects such as this will help us to make this a reference point for culture in our island.

Joan Monjo
Santa Margalida deputy mayor and town hall delegate to
Can Picafort

Can Picafort, la nueva Ítaca del Mediterráneo

Todos los viajes tienen sorpresas secretas sobre las que el viajero nada sabe. Fijos si no en Ulises o en su viaje a Ítaca, o en Cristóbal Colón descubriendo nuevas tierras, o en James Cook en aguas lejanas. Ellos surcaron mares y océanos sin saber muy bien qué encontrarían. Pero todos hicieron de su caminar algo más importante que el destino. Y en el camino encontraron puertos donde llegar, donde reposar, donde serenarse. El mar no sabe nada del pasado, simplemente está allí. Los recuerdos están a cubierto, en los puertos. Cada puerto es diferente, cada uno contiene en sí mismo una lejanía diferente; son unos brazos abiertos que te acogen de la ferocidad del mar abierto.

Joan Bennàssar también ha iniciado un viaje en el que encontrará sorpresas de las que no sabe nada. Pero él, como Ulises, como Colón, como Cook, ha sabido establecer puertos, en este viaje, los «Puertos de alga marina» que conforman esta exposición de esculturas que se pueden ver en el paseo de Can Picafort.

El primer puerto, en la Plaza Cervantes, es el Deseo, el deseo que nos mueve, que nos hace avanzar y que nos duele, el deseo al que a menudo queremos más que el objeto mismo del deseo. El segundo puerto, frente a la terraza de Ca Ses Monges, es el Ritual, un ritual en el que juegan las mujeres y los hombres, de estos que nos ayudan a vivir. El tercer puerto, en el Clot de s'Alga, es el Tesoro, un tesoro representado por cinco figuras femeninas: piedad, bondad, belleza, esperanza y perdón.

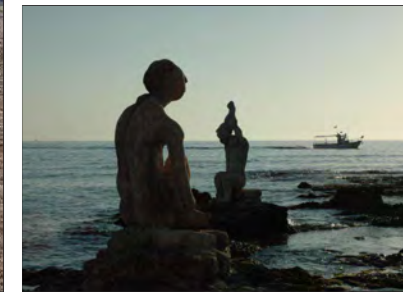
El último puerto es la Herida, esa herida que escuece y que te duele incluso cuando respiras, aquella que sólo cura la sal y el yodo de mar. Aquella que, tarde o temprano, cicatriza.

De entre todos los puertos, sin embargo, Bennàssar nos muestra sus puertos en forma de pinturas, personales, únicos, vitales. Los puertos donde están los norays donde amarra su existencia. La exposición «Mis puertos» se puede ver en la Iglesia Vieja.

«Puertos de alga marina» es el eje principal del proyecto «Can Picafort, la nueva Ítaca del Mediterráneo», que impulsado por el Ayuntamiento, comienza este año su andadura con el objetivo de convertir el núcleo turístico en un centro cultural que complemente su importante oferta comercial y de restauración. Se suma a este proyecto la exposición «Mis puertos» y cerrará el círculo el Saladina Art Fest, que tendrá lugar en octubre, cuando un artista local, uno nacional y uno internacional intervendrán sobre fachadas degradadas de Can Picafort para hacer un poco más amable la localidad y su entorno.

Para terminar quiero aprovechar este espacio para invitar a todos los vecinos de Can Picafort y Santa Margalida, a todos los mallorquines y los foráneos que nos visitan, a disfrutar de Can Picafort, de su oferta cultural, de la calidez de su gente. Proyectos como éste nos ayudan a convertirnos en un espacio de referencia cultural en nuestra isla.

Joan Monjo
Teniente alcalde de Santa Margalida
Delegado Can Picafort

Can Picafort, la nova Ítaca de la Mediterrània

Tots els viatges tenen sorpreses secretes sobre les quals el viatger res no en sap. Fixau-vos si no Ulisses en el seu viatge a Ítaca, o Cristòbal Colom descobrint noves terres, o James Cook en aigües llunyanes. Ells surcaren mars i oceans sense saber ben bé què trobarien. Però tots varen fer del seu caminar quelcom més important que el destí. I en el camí varen trobar ports on arribar, on reposar, on aserenejar. És el mar no sap res del passat, simplement és allà. Els records són a recer, als ports. Cada port és diferent, cada un conté en si mateix una llunyania diferent; són uns braços oberts que t'acullen de la ferotgia de la mar oberta.

Joan Bennàssar també ha iniciat un viatge en el que trobarà sorpreses de les que no en sap res. Però ell, com Ulisses, com Colom, com Cook, ha sabut establir ports, en aquest viatge, els «Ports d'alga marina» que conformen aquesta exposició d'escultures que es poden veure al passeig de Can Picafort.

El primer port, a la Plaça Cervantes, és el Deseig, el desig que ens mou, que ens fa avançar i que ens fa mal, el desig al qual sovint estimam més que l'objecte mateix del desig. El segon port, enfront de la terrassa de Ca ses Monges, és el Ritual, un ritual al que juguen les dones i els homes, d'aquells que ens ajuden a viure. El tercer port, en el Clot de s'Alga, és el Tresor, un tresor representat per cinc figures femenines: pietat, bondat, bellesa, esperança i perdó.

El darrer port és la Ferida, aquella ferida que cou i que et fa mal fins i tot quan aletes, aquella que només cura la sal i el iode de la mar. Aquella que, tard o prest, cicatriza.

Dintre tots els ports, tanmateix, Bennàssar ens mostra els seus ports en forma de pintures, personals, únics, vitals. Els ports on hi ha els norais on amarra la seva existència. L'exposició «Els meus ports» es pot veure a l'Església Vella.

«Ports d'alga marina» és l'eix principal del projecte «Can Picafort, la nova Ítaca de la Mediterrània», que impulsat per l'Ajuntament, comença enguany el seu camí amb l'objectiu de convertir el nucli turístic en un centre cultural que complementi la seva important oferta comercial i de restauració. S'hi afegeix «Els meus ports» i tancarà el cercle el Saladina Art Fest, que tindrà lloc l'octubre, quan un artista local, un nacional i un internacional intervindran damunt façanes degradades de Can Picafort per fer un poc més amable la localitat i el seu entorn.

Per acabar vull aprofitar aquest espai per convidar a tots els veïns de Can Picafort i Santa Margalida, a tots els mallorquins i els forans que ens visiten, a gaudir de Can Picafort, de la seva oferta cultural, de la calidesa de la seva gent. Projectes com aquests ens ajuden a situar-nos com un espai de referència cultural de la nostra illa.

Joan Monjo
Tinent de batlle de Santa Margalida
Delegat de Can Picafort

Los puertos de alga marina de Joan Bennàssar

Mediterráneo es este mar nuestro, situado entre Europa meridional, Asia occidental y África septentrional que significa «rodeado de tierras», nombre que también determina todo lo relativo a este espacio o a sus riberas. El mundo mediterráneo de Joan Bennàssar es todo lo que conforma su personal visión de nuestra historia, que recoge y relata un mundo duro, abrupto, áspero, maravilloso y épico, nutrido por nuestras raíces más ancestrales.

El artista detenta una personalidad generosa, fuerte y brillante que nace de la conciencia y reflexiva introspección, de su querenza por las atávicas tradiciones, que crecen y se desarrollan con la modernidad de unos registros defendidos y definidos a lo largo de una fructífera trayectoria profesional, marcada por la rigurosa

seriedad y la absoluta coherencia.

En su obra de trazado austero e incuestionable composición poética, el amor, la pasión y el erotismo jerarquizan -de manera explícita o latente- la pulsión de la ejecución.

Probablemente, sea en la escultura donde se ve con mayor claridad que la forma es el resultado final de la unión de la idea y la materia. Joan Bennàssar no lucha con la materia si no que mantiene un intenso pulso para conseguir lo que tiene que ser el resultado de toda obra de arte: la materialización de la idea, es decir la creación, creación entendida enfáticamente como un acto sublime.

Investiga en la conciencia histórica e indaga en la materia y en la técnica para desplegar una alquimia propia. Un sabio ejercicio de reflexiones en el que sus personajes -en su mayoría femeninos- simbolizan heroínas, diosas, sirenas,

ninfas, vestales... o tal vez, simples mortales que despojadas de cualquier arbitrariedad -solo arropadas de su propia miseria- proyectan su mirada hacia el infinito en busca de la complacencia o el amparo de una fuerza superior que coadyuve a sobrellevar el peso terrenal.

El nuevo proyecto, que ahora presenta Joan Bennàssar, ancla sus raíces en su axiomática condición mediterránea.

Los lienzos de gran formato que componen la exhibición, «Mis puertos», como indica el título que ampara el contingente pictórico, son los puntos de amarre sobre los que erige su dogma identitario.

Por su parte, el conjunto escultórico «Puertos de alga marina», creado expresamente e implantado frente al mar, son personajes alegóricos de nuestra propia historia que tiene la facultad de «hablarle al mar o, incluso, de

escucharlo como se escucha a un amigo que te narra confidencias», y, mientras, el mar les besa, lame sus heridas del alma, acaricia y cubre sus voluptuosos cuerpos con una invisible clámide de salitre, ellos otean el horizonte con la esperanza de divisar la mítica Ítaca, para secretamente contarle a su creador cómo hacer para llegar, aunque, como dice Cavafis, le recomiendan:

Ten siempre a Ítaca en tu mente.
Llegar allí es tu destino.
Mas no apresures nunca el viaje.
Mejor que dure muchos años
y atracar, viejo ya, en la isla,
enriquecido de cuanto ganaste en el camino
sin aguardar a que Ítaca te enriquezca...

Gudi Moragues Jaulin du Seutre

Els ports d'alga marina de Joan Bennàssar

Mediterrani és aquest mar nostre, situat entre Europa meridional, Àsia occidental i Àfrica septentrional que significa «envoltat de terres», mot que també determina tot el que és relatiu a aquest espai o a les seves riberes. El món de la mediterrània de Joan Bennàssar és tot el que conforma la seva personal visió de la nostra història, que aplega i relata un món dur, abrupte, esquer, meravellós i èpic, nodrit per les nostres arrels més ancestrals.

L'artista posseeix una personalitat generosa, forta i brillant que neix de la conscienciosa i reflexiva introspecció, de la seva inclinació per les atáviques tradicions, que creixen i es desenvolupen amb la modernitat d'uns registres defensats i definits al llarg d'una fructífera trajectòria professional, marcada per la ri-

gorosa serietat i l'absoluta coherència.

En la seva obra, de traçat austero i inqüestionable composició poètica, l'amor, la passió i l'erotisme jerarquitzen -de manera explícita o latent- la pulsó de l'execució.

Probablement, sigui en l'escultura on es veu amb més claredat que la forma és el resultat final de la unió de la idea i la matèria. Joan Bennàssar no lluita amb la matèria sinó que manté un intens pols per aconseguir el que ha de ser el resultat de tota obra d'art: la materialització de la idea, és a dir la creació, creació entesa enfàticament com un acte sublim.

Investiga en la consciència històrica i indaga en la matèria i en la tècnica per desplegar una alquímia pròpia. Un savi exercici de reflexions en què els seus personatges -en la seva majoria femenins- simbolitzen heroïnes,

deesses, sirenes, ninfes, vestals... o potser, simples mortals que despullades de qualsevol arbitrarietat -només acompanyades de la pròpia identitat- projecten la seva mirada cap l'infinit a la recerca de la complacença o l'emparrat d'una força superior que contribueixi a suportar el pes terrenal.

El nou projecte, que ara presenta Joan Bennàssar, ancora les arrels en la seva axiomàtica condició mediterrània.

Els llenços de gran format que componen l'exhibició, «Els meus ports», com indica el títol que empara el contingent pictòric, són els punts d'amarratge sobre els quals s'erigeix el seu dogma identitari.

D'altra banda, el conjunt escultòric, «Ports d'alga marina», creat expressament i implantat davant el mar, són personatges al·legòrics de la nostra pròpia història que tenen la facultat

de «parlar-li al mar o, fins i tot, d'escollar-lo, com s'escolla un amic que et narra confidències»; i mentre, el mar els besa, llopa les ferides de l'ànima, acarona i cobreix els voluptuosos cossos amb una invisible clámide de salnitre, ells ataien l'horitzó amb l'esperança d'albirar la mítica Ítaca, per secretament comptar al seu creador com fer per arribar, encara que, com diu Cavafis, li recomanin:

Tingues sempre a Ítaca en la teva ment.
Arribar allà és el teu destí.
Però no forçis mai el viatge.
Millor que duri molts anys
i atracar, vell ja, a l'illa,
enriqueix de tot el que
hauràs guanyat fent el camí
sense esperar que Ítaca et enriqueixi.

Gudi Moragues Jaulin du Seutre

Joan Bennàssar's ports of seaweed

The Mediterranean is our sea, situated between southern Europe, western Asia and northern Africa. The name signifies surrounded by land, one that determines everything about this area and its coastlines. The Mediterranean world of the artist Joan Bennàssar shapes his personal vision of our history, which tells of a lasting, wonderful and epic world, nourished by our most ancient peoples.

The artist wields a rich, strong and brilliant personality, born out of thorough and thoughtful reflection. It comes from his fondness for ancestral traditions, which grow and are developed by the modernity of advocacy and defined by a fruitful career, typified by rigorous seriousness and total coherence.

In his work of austere outline, of unquestionable poetic composition, love, passion and eroticism organise -explicitly and latently- the impulse of execution.

It is probably in his sculpture where one sees with greatest clarity the final result of the union of idea and material. Joan Bennàssar does not fight with this material but maintains an intense drive to arrive at what has to be the culmination of all works of art: the materialisation of the idea, i.e. the creation, and a creation understood emphatically to be a sublime act.

He investigates the historical consciousness and explores matter and technique in order to deploy an alchemy. It is the wise exercise of reflections in which his characters -mainly feminine- symbolise heroines, goddesses, mermaids,

nymphs and vestal virgins. Or perhaps they are mere mortals who are stripped of any arbitrariness -only clad in his own gaze - and who project his view of infinity in seeking the indulgence or the protection of a superior force in contributing to an overcoming of earthly weight.

The new project, which Joan Bennàssar is now presenting, has its roots anchored in its axiomatic Mediterranean condition. The large canvasses that comprise the exhibition -My Ports- and the pictorial content that the title suggests are the mooring points over which he erects his identifiable dogma.

The sculpture, «Ports of seaweed», created expressly for the seafront, has allegorical characters from our history. These have the power of talking to the sea and of listening to it in the way that a friend would confide in you. And while the sea kisses them, licks the wounds of the soul, strokes and covers their voluptuous bodies with an invisible chlamydia of saltpeter, they scan the horizon with the hope of catching sight of the mythical Ithaca. They do so in order to tell their creator how to provide, although, as Cavaty says, they recommend:

To always keep Ithaca in mind. Arriving there is your destiny. But to no more rush the journey. Better it lasts many years and to berth, already old, at the island, enriched by all you gain along the way without waiting for Ithaca to enrich you...

Gudi Moragues Jaulin du Sautre

Die Häfen der Meeressalge von Joan Bennàssar

Das Mittelmeer ist unser Meer. Es liegt zwischen dem südlichen Europa, dem westlichen Asien und dem nördlichen Afrika. Sein Name bedeutet «umgeben von Land» und bestimmt auch alles, was diesen Raum oder seine Küsten betrifft. Die mediterrane Welt von Joan Bennàssar ist all das, was seine persönliche Sicht unserer Geschichte ausmacht, die eine strenge, schroffe, raus, wunderbare und kolossale Welt umfasst und schildert, eine Welt, die durch unsere ältesten Wurzeln genährt wird.

Der Künstler besitzt eine großzügige, starke und prächtige Persönlichkeit, die von einer gründlichen und bedachten Selbstbeobachtung herrührt, von seiner Liebe zu den atavistischen Traditionen. Sie wachsen und entwickeln sich mit der Modernität von Registrierungen, die er im Lauf einer langen beruflichen Laufbahn definiert und verflochten hat und die durch eine ri-

gorose Ernsthaftigkeit und eine absolute Kohärenz gekennzeichnet sind.

In einem Werk von einer einfachen Linienführung und einer fraglos poetischen Komposition hierarchisieren auf explizite oder latente Weise Liebe, Leidenschaft und Erotik den Pulsschlag der Ausführung.

Wahrscheinlich sieht man bei der Skulptur am deutlichsten, dass die Form das Endergebnis der Vereinigung von Idee und Materie ist. Joan Bennàssar kämpft nicht mit der Materie, sondern erhält einen heftigen Impuls aufrecht, um das zu erreichen, was das Resultat eines jeden Kunstwerks sein muss: die Materialisierung der Idee, will heißen die Schöpfung, wobei Schöpfung nachdrücklich als erhabener Akt zu verstehen ist.

Er forscht im historischen Bewusstsein und untersucht die Materie und die Technik, um eine eigene Alchemie zu entfalten. In dieser weisen Ausübung von Reflexionen symbolisieren seine

größtenteils weiblichen Figuren Heldinnen, Göttinnen, Sirenen, Nymphen, Vestalinnen - oder vielleicht auch einfache Sterbliche-, die bar jeder Beliebigkeit nur von ihrem Selbstsein bedeckt sind und ihren Blick in die Unendlichkeit richten, auf der Suche nach dem Wohligefallen oder dem Schutz einer höheren Macht, die dabei hilft, die irdische Last zu ertragen.

Bei seinem Projekt, das Joan Bennàssar jetzt präsentiert, verankert er seine Wurzeln in seinem unzweifelbaren mediterranen Naturell. Die großformatigen Leinwände der Ausstellung «Meine Häfen» sind, wie der Titel der Schau sagt, die Anlegestellen, auf denen er sein identitäres Dogma errichtet.

Das Skulpturen-Ensemble «Häfen der Meeressalge» ist seinerseits ausdrücklich am Meer geschaffen und aufgestellt. Es sind allegorische Figuren unserer eigenen Geschichte, die -zum Meer sprechen oder sogar ihm zuhören kann, wie man einem Freund zuhört, der einem Ver-

traulichkeiten erzählt-; und während das Meer sie küsst, die Wunden ihrer Seelen leckt, ihre wollüstigen Körper liebkost und mit einem unsichtbaren Umhang aus Salpeter bedeckt, suchen sie den Horizont ab, in der Hoffnung, das mythische Ithaka zu erblicken, um ihrem Schöpfer heimlich zu erzählen, wie man dorthin gelangt, wenngleich sie ihm mit den Worten von Kavafis raten:

Immer halte Ithaka im Sinn. Dort anzukommen ist dir vorbestimmt. Doch beeile nur nicht deine Reise. Besser ist, sie dauere viele Jahre; Und alt geworden lege auf der Insel an, reich an dem, was du auf deiner Fahrt gewonnen, und hoffe nicht, dass Ithaka dir Reichtum gabe.

Gudi Moragues Jaulin du Sautre

Ports of Ithaca marina. Puertos de Ithaca marina. Ports of seaweed. Häfen Ithaca.

1. El desig. El deseo. The Desire. Der Wunsch.
2. El ritual. El ritual. The Ritual. Das Ritual.
3. El tesoro. El tesoro. Treasures. Schätze.
4. La ferida. La ferida. The Wound. Wunde.
5. Els meus ports. Mis puertos. My ports. Meine Häfen.

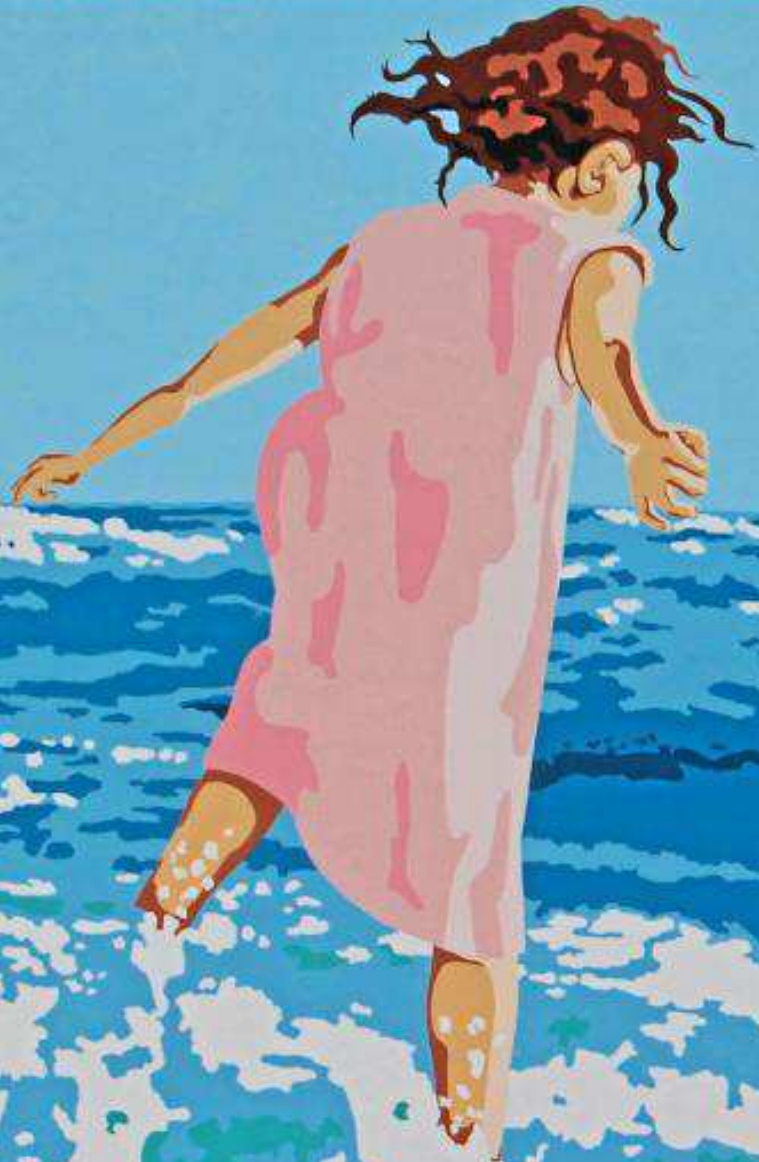
www.bennassar.com
http://www.canpicafort.es

SALADINA ART FEST vola amb la intenció d'aportar caràcter i personalitat als murs de fort impacte visual de Can Picafort. És un festival de carrer poètic i mediterrani que té com a principal activitat l'art urbà. Respectuós i transformador del seu entorn es dirigeix al resident i ofereix una altra mirada al visitant. Del 20 al 30 d'octubre. Art urbà de gran format, música, teatre i altres activitats culturals.

SALADINA ART FEST wace with the intention of bringing character and personality to the walls of forte impact visual de Can Picafort. It is a festival of poetic and Mediterranean characteristics that has as its main activity urban art. Respectful and transformative of its environment it offers a different look to the resident and offers another view to the visitor. From 20 to 30 October. Large-format urban art with music, theatre and other cultural activities.

Das **SALADINA ART FEST** erblickt nach Ziele der Welt mit der Intention, besonders sichtbare Mauern in Can Picafort mit Charakter und Persönlichkeit auszustatten. Es handelt sich um ein Festival mit poetischem und mediterranem Charakter, dessen wichtigste Aktivität die Urban Art ist. Respektvoll verändert es die Umgebung, richtet sich an die Einwohner und bietet doch auch Besuchern neue Sichtweisen. Vom 20 bis 30. Oktober: Urbane Kunst im Großformat, Musik, Theater und andere kulturelle Aktivitäten.

The **SALADINA ART FEST** has been created with the intention of providing character and personality to walls with strong visual impacts in Can Picafort. It is a festival with poetic and Mediterranean characteristics with its main focus being urban art. Respectful of the environment and transformative, it is geared towards residents while offering a different look to visitors. From 20 to 30 October, large-format urban art with music, theatre and other cultural activities.

JOAN AGUILO

